

ПРОЛОГ

Ідентон, Північна Кароліна
23 березня 1940 року

Діти знали, що нарешті вже прийшла весна, і, хоч зима ще ні-ні, та й пошпигувала морозцем у повітрі, а трава й бур'яни хрускотіли в них під ногами, вони стрімголов мчали полем і лісом, аж повискуючи в передчутті потепління. Двійко хлопчиків із молодшою сестричкою поспішали до струмка, не в змозі опиратися притягальній силі води. Дівчинка, якій було лише три роки і яка ще не так впевнено трималась на ніжках, як її брати, об щось перечепилась і просто личком впала в холодну воду струмка. Старший брат підхопив її, перш ніж вона встигла заверещати, і притис до своєї тонкої курточки, яка перейшла до нього від котрогось із двоюрідних братів. Він глянув униз, щоб побачити, об що вона спіткнулась, і враз одскочив назад, впустивши сестру з рук. Схопивши молодшого брата за руку, він тицьнув туди пальцем. Там лежав чоловік у пом'ятій, наскрізь мокрій одежі, а обличчя в нього було біле й воскове, зовсім як ті свічки, що їх мама понаставляла по всій хаті на випадок відключення світла, що траплялось мало не щодня.

Малий позадкував.

— Він живий? — пошепки запитав він.

Мале дівча зіпнулось на ніжки й рипнулось до дядька, але старший брат схопив її за руку й притримав.

— Е, е, — сказав він. — Він мертвий, як цвях в одвірку. — Гля! — вказав він. — У нього вся голова провалилась.

— Змиваймося звідси! — сказав менший хлопчик, повертаючись, щоб тікати тією ж стежиною, якою вони сюди прийшли, а його брат, не гаючись, рвонув за ним, тримаючи сестричку під пахвою, немов футбольний м'яч. Він знав, що вони не розкажуть. Не скажуть нічого своїй мамі, і взагалі нікому. Бо, хоч вони й були малі, але одне затямили твердо. Кольоровий хлопчина біля мертвого білого тіла? Із того нікому не буде доброго діла.

РОЗДІЛ 1

МОРГАН

Виправна установа для жінок у Північній Кароліні

Ралі, Північна Кароліна

8 червня 2018 року

Мені завжди було холодно в цьому коридорі, байдуже, яка стояла пора року. Шлакоблокові стіни, лінолеум на підлозі, який поскрипував під моїми арештантськими черевиками. Перебуваючи в цьому коридорі, неможливо було здогадатись, яка там назовні пора. Неможливо було сказати напевне, що там червень, усе цвіте, і літо вже на порозі. В усякім разі на порозі в тих, що назовні. Я вже вдруге зустрічала літо серед цих шлакоблокових стін і намагалась про це не думати.

— А хто там? — запитала я охоронницю, яка йшла поряд зі мною. До мене ніхто не приїжджав. Я вже давно не ждала, що явиться хтось із моїх батьків, і це мене влаштовувало. Батько був навідався одного разу, коли я пробула тут зо два тижні, але вже був п'яний в дим, хоч до обіду було ще далеко, і тільки те й робив, що кричав. А потім плакав, незугарно розмазуючи по обличчю п'яні сльози, від чого мені завжди було ніяково.

Мати взагалі не показувалась. Мій арешт, немов дзеркало, безжально відобразив усі їхні недоліки, і вони порвали зі мною так само, як і я з ними.

— Чого не знаю, того не знаю, Білявочко, — сказала охоронниця. Вона була новенька, я не знала її імені й не могла прочитати на бейджику, який висів у неї на шиї, але вона, схоже,

вже вивчила моє тюремне прізвисько. І може, вона й була новенькою у ВУЖПК, але я б сказала, що новачком у тюремній роботі точно не була. Дуже вже легко вона пересувалась цим коридором, до того ж її видавав змучений, знуджений, гіркий погляд темних очей.

Я попрямувала до дверей кімнати для побачень, але охоронниця схопила мене за руку.

— Е, е, — гукнула вона. — Не туди. Сьогодні я маю привести тебе сюди.

Вона повернула мене в бік окремої кімнати для побачень, і я враз насторожилась. Чому окрема кімната? Це не віщувало нічого доброго.

Я ввійшла в маленьку кімнатку й побачила двох жінок, які сиділи по один бік столу. Їм обом було років по сорок-п'ятдесят. Одягнені не по-тюремному, у ділові костюми. На одній темно-синій, на другій — коричневий. Вони дивились на мене, не усміхаючись, їхні темношкірі обличчя були непроникні. Я сіла по другий бік столу, не зводячи з них погляду. Чи помітили вони тривогу в моїх очах? Я навчилась нікому не довіряти в цьому місці.

— А в чому, власне, річ? — запитала я.

Жінка в коричневому костюмі трохи подалась уперед, акуратно склавши на столі доглянуті руки.

— Мене звуть Ліза Вільямс, — сказала вона. У неї на вилозі була шпилька у вигляді будиночка, і вона трохи нагадувала мені Мішель Обаму. Волосся до плечей. Ідеальної форми брови. Однак у неї не було завченої усмішки Мішель Обами. Вираз обличчя в цієї жінки був чимось середнім між нудьгою і острахом. — А це — Андреа Фуллер. Вона адвокат.

Андреа Фуллер кивнула мені. Вона була старшою, ніж я думала. Добре за п'ятдесят. Може, навіть шістдесят. Волосся в неї було коротко підстрижене — стримане афро із сивизною. Темно-червона помада.

Я похитала головою.

— Не розумію, — сказала я, переводячи погляд із однієї жінки на другу. — Навіщо ви хотіли зі мною зустрітися?

— Ми з Андреа тут, щоб запропонувати тобі спосіб вийти звідси, — сказала жінка на ім'я Ліза. Вона метнула оком на моє мереживне тату, яке визирало з-під короткого рукава моєї блідо-блакитної арештантської сорочки. Я сама придумала це химерне тату — чорне мереживо, перехрещене разками крихітних перлин і ювелірними підвісками. Ліза знову перевела погляд на мене. — Наступного тижня закінчиться мінімальний термін твого ув'язнення. Один рік, правильно? — запитала вона.

Я злегка кивнула чекаючи. Так, свій мінімум в один рік я вже відсиділа, але максимум складав три роки, і, враховуючи все те, що мені казали, я ще довго нікуди не збиралась.

— Ми... Андреа і я... працювали над твоїм звільненням, — сказала Ліза.

Я тупо дивилась на неї.

— Чому? — запитала я. — Ви ж мене навіть не знаєте.

Я знала, що існує якась програма, за якою студенти-юристи намагались звільнити тих, кого ув'язнили помилково, та, схоже, я була єдиною особою, яка вважала своє ув'язнення помилкою.

Андреа Фуллер прокашлялась і вперше заговорила:

— Ми довели, що ти маєш виняткову кваліфікацію для виконання певної роботи, яку Ліза хотіла б тобі запропонувати. Твоє звільнення залежить від твоєї готовності виконати цю роботу і...

— Вчасно, — перервала її Ліза.

— Так, для завершення роботи є граничний термін, — сказала Андреа. — І, звісно, весь цей час ти будеш під наглядом уповноваженої особи з умовно-дострокового звільнення, а також ти виплачуватимеш відшкодування родині дівчини, яку поранила, — родині Максвеллів, і...